Záhada zmizelých koťat

VYŠETŘOVATELKA TERKA

Madla Pospíšilová Karasová
ilustrace Eliška Straková

bambook

bambook

Záhada zmizelých koťat

VYŠETŘOVATELKA TERKA

Madla Pospíšilová Karasová
ilustrace Eliška Straková

Prázdniny pro kočku

„Teri, vstávej, zlatíčko!“ vzbudil ji maminčin hlas. Zněl laskavě, ale neoblomně. Nejradši by si přetáhla peřinu přes hlavu a spala dál, ale nechtěla, aby se rodiče začali doopravdy zlobit.

Byla vzhůru, ale oči měla pořád pevně zavřené. Cítila mámin útlý ukazováček, jak ji lechtá po tvářích, cvrnká do nosu, kterému mamka říkala pršáček, i když věděla, že se kvůli tomu Terezka durdí. Pořád dělala, že spí.

„No tak, Terulinko, vstávej, beruško moje, za půl hodinky musíme vyrazit,“ slyšela mámin hlas, v němž už zaznívalo lehce netrpělivý tón.

Následoval polibek na tvář, zaklepání na čelo, odhrnutí peřiny, „prdnutí“ pusy na pupík. Terka se proti své vůli rozřehtala, když máma s legračním úšklebkem oddálila svou usměvavou tvář od jejího pupíku, na kterém ji ještě lechtal dotyk teplých, plných rtů.

„Ale mamí, nech toho! Nejsem malá holka!“ vztekala se naoko Terka, ale pro jistotu ze sebe skopla peřinu. Nechtěla, aby mámu napadlo ji třeba ještě začít lechtat. Na to už se vážně cítila dost stará.

Tyhle ptákoviny mamka dělala, když byla Terezka malá, ale nevzdala se jich, i když její dcera už vyrostla. Aspoň Terka si připadala jako velká holka. Bylo jí deset a většinou na podobné blbiny neměla náladu, ale dnes ji rozesmály.

„Už vstávám, mami, už vstávám, hlavně mě nemuč,“ zakvílela jako herečka, když se nad ní máma sklonila s výrazem děsivého vraha a napřáhla ruce, že ji ulechtá k smrti.

„Tak šup, koťátko! Vstávat, nasnídat, vyčistit zubiska. Tašku už máš v předsíni a pak šupec do Klopiny!“ zavelela máma s předstíraným nadšením.

Terezka hraně zaskučela a vyskočila z postele. Zatímco si stlala postel, zahlédla už jen mámina záda a uslyšela spěšné kroky vzdalující se dolů po schodech.

Věděla, že nemá šanci vyjednávat. Ostatně to zkoušela už od začátku prázdnin, ale marně. „Ani náhodou,“ povzdechla si.

Máma s tátou museli chodit do práce a na tábor měla jet až na začátku srpna. První týden prázdnin se u ní rodiče střídali podle toho, jak měli služby

v nemocnici. Tím pádem byla doma dost často sama, ale celkem jí to vyhovovalo. Mohla být na mobilu, pařit hry na playstationu, na oběd si zalít čínskou polívku nebo si strčit do trouby mraženou pizzu, jenže mámě i tátovi tohle z nějakého divného důvodu prostě vadilo.

Takže ji jako obvykle postavili před hotovou věc. Pojede k babičce. Do Klopiny. Do pidivesničky, kam s nimi jezdila už jako malá holčička. Bydleli tam na výminku, v malinkém domečku, ve kterém teď žila babička Dobra.

Ještě loni tam byla společně s rodiči a už tehdy se dost nudila. Prostě tam nebylo co dělat. Žádná wi-fi, počítač, jen malá stará televize, kterou měla babička v obývacím pokoji. Jinak nic.

Chodili na houby, jezdili po výletech, na koupák a tak. Jako celkem to šlo, ale nedovedla si představit, co tam bude dělat sama jen s babičkou.

„To bude totální pruda," ucedila, když si oplachovala obličej proudem studené vody. Povzdechla si.

„Terezo, pohni, musíme vyrazit!" hartusil na ni zespoda mámin hlas. Veškeré blbiny ranního probouzení byly zapomenuty a zbyla jen obvyklá nervozita.

Nedalo se ale nic dělat, takže jen nesouhlasně zavrtěla hlavou na svůj odraz v zrcadle a spěchala dolů do kuchyně.

Cesta

Za deset minut už seděla v autě vedle mámy. Na svých deset byla opravdu vysoká, nejvyšší z celé třídy, takže se nemusela mačkat v dětské sedačce a mohla už sedět na sedadle spolujezdce.

Jseš dlouhá jak tejden před výplatou, říkával jí tatínek se smíchem, ale Terka nechápala, co tím myslí. *Jako že se nemůže dočkat výplaty, a tak je ten týden dlouhý?* vrtalo jí hlavou. Teď jí ale místo přemýšlení nad tátovými hláškami kolovaly hlavou myšlenky, co asi bude v Klopině dělat. Měla sto chutí začít fňukat.

„Terko, pásy!“ vytrhla ji maminka z přemýšlení a usmála se na ni. „Fakt chceš sedět tady, na sedadle smrti?“ pronesla naoko tak vážně, až se Terka neovládla a začala se hihňat. Nechápala, proč se zrovna tomu místu takhle říká, ale ten název měl v sobě nádech nebezpečí a rizika a ona sama zbožňovala napětí.

Ráda četla detektivky, které tajně brala z máminy knihovničky, a když byli oba rodiče v práci, dívala se

na *Kriminálku Miami* a podobné seriály. A i když by to nikdy v životě nikomu ani za nic neprozradila, ani Lucce a Katce, svým nejlepším kamarádkám, chtěla být policistkou, až vyroste, a řešit vraždy, stejně jako v napínavých seriálech plných akce a nebezpečí. Holky ještě vůbec neřešily, co budou dělat, až budou dospělé. Lucka uvažovala, že bude zdravotní sestřička nebo doktorka, a Terka jí nechtěla brát iluze, ale od rodičů, kteří pracovali ve zdravotnictví, moc dobře věděla, jak je to strašně náročné.

Já nikdy doktorka ani sestřička nebudu, brrr, přemýšlela teď Terka, pohodlně usazená vedle mámy, právě když míjely přeškrtnutou ceduli s názvem města, ve kterém se narodila.

Ach jo, mně se tam tak nechce, zavrtěla se neklidně na místě a odolávala nutkání poprosit mámu o zastavení, aby si z kufru mohla vytáhnout aspoň tablet. *Jenže to bych zas musela poslouchat hafo řečí o tom, že to tu půlhodinku vydržím a že mám radši koukat z okna na přírodu. Bla bla bla bla bla,* ušklíbla se a začala krámovat v batůžku, který měla na podlážce pod nohama.

„Terezo, co děláš? Sedni si pořádně!“ napomenula ji máma.

„Jenom hledám telefon, se nudim,“ odpověděla a chvíli odolávala nutkání vystrčit jazyk ve vzdorném gestu.

„Doteď jsi telefon nepustila z ruky, nech ho v batohu. Když do něj budeš koukat, udělá se ti zase špatně," připomínala jí máma, a jako by její slova nějakým zvláštním kouzlem zapůsobila na její žaludek, ten se zhoupl jako při veletoči a Terka škytla.

„Co je? Je ti zle? Mám zastavit?" bystřila máma a zasypávala dceru další salvou otázek. „Chce se ti blinkat? Ty sis nevzala ten Kinedryl, co jsem ti nachystala u jogurtu? Máš připravený igeliťák?" pokračovala maminka s kadencí kulometné palby.

Samý otázky, samý otázky, to je jak u výslechu, pomyslela si Terka znechuceně a jen zakroutila hlavou, jako by máminy dotazy byly otravná moucha, kterou může tímhle gestem odehnat.

„Ne, ne a ne. Ten blbej Kinedryl jsem si nevzala, protože jsme pak spěchaly, ale blbě mi není a igeliťák nepotřebuju," odsekla vzdorně na další zjišťovací otázky a ještě potichu dodala: „A nechce se mi k babičce."

„Beruško, já vím, ale budeš tam jen týden a my za tebou pak s taťkou přijedeme, jo? Babi se na tebe těší a třeba přijede i teta Lenka s holkama, ty máš přece ráda, ne?" snažila se ji ukonejšit máma.

„Jenže ony jsou mnohem starší než já, mají kluky a už předloni si se mnou Bětka vůbec nehrála. Byla akorát naštvaná, že za ní furt lezu jak ocásek,"

posteskla si Terezka. Schválně to zveličovala, aby jí bylo mámě líto. Věděla, že když sestřenice z druhého kolena přijedou, budou se jí věnovat a hrát si s ní, i když jsou o deset let starší než ona, ale prostě ji štvalo, že musí jet na venkov. Připadalo jí, že ji rodiče pořád vidí jako malou holčičku, která nemůže zůstat sama doma.

„Já bych to doma fakt zvládla!“ zkusila ještě naposledy zaprotestovat, ale okamžitě přestala, když po ní máma střelila pohledem, který si šetřila pro nespolupracující a protivné pacienty.

„Hele, tam chovají ovce! Vidíš tamtu?“ máchla máma prstem ke své straně vozovky. „Jé, ta má ale vlny, na dva svetry určitě,“ pokoušela se zamluvit dceřiny námitky.

Terka tím směrem jen zběžně mrkla. *Hmmm, ovce, jako bych nikdy žádnou neviděla. Jezdíme tady furt. Co je na ovcích tak zatraceně zajímavýho?* odfrkla si.

„Vzala sis nějaký hry, zlato?“ začala ji máma zase zasypávat dotazy a Terce se chtělo řvát a brečet a vztekat se, ale to by pak musela poslouchat, že se chová jako malá holka, takže jen naštvaně odsekla, že ne, že si nic nevzala, protože babička umí tak akorát dámu nebo člobrdo a tyhle hry babi doma má.

Za chvíli i mámu přestalo bavit udržovat nucenou konverzaci, raději zapnula rádio a poslouchala

rockové písničky. Zatímco dcera vedle ní seděla jako pecka a sledovala ubíhající krajinu, začala si máma zpívat do rytmu a poklepávala do toho na volant.

Ježiš, to je tak trapný! Kdy už tam budem? proběhlo Terce hlavou, když teď musela poslouchat mámin melodický zpěv. Pokrčila nohy v kolenou, pak je natáhla a položila na palubní desku.

„Terezo! Ty nohy! Okamžitě je dej dolů, zatraceně!“ zakřičela máma, až v dceři hrklo. „Kolikrát jsem ti říkala, jak je tohle strašně moc nebezpečný! To ti to mám opakovat pokaždé, když jedeme autem? V palubovce je zabudovaný airbag, a když do nás někdo jen lehce ťukne, aktivuje se takovou rychlostí, že ti ty nohy vystřelí nad hlavu! Před měsícem nám přivezli sedmnáctiletou holku a měli jsme co dělat, abychom ji zachránili. Do konce života bude na vozíku, nebude chodit…“ pokračovala dál máma a Terce se chtělo brečet. Nohy už měla dávno na zemi, ale máma přesto pořád pokračovala.

„Nechceš si radši zase zpívat?“ pípla nakonec potichu Terka, ale bylo to marné. Po zbytek cesty už máma jen naštvaně mlčela a Terce se zvedal žaludek při představě vykloubených nohou a děsivých vnitřních zranění. Tohle nechtěla. Přála si jen, aby máma přestala zpívat jako puberťačka ve sprše. Nechtěla ji naštvat. I přesto se jí to podařilo. Zase.

Ach jo.

„Tak vidíš, už jsme tady. Nakonec to uteklo docela rychle," pronesla máma, když zastavily u domečku s křiklavě žlutou fasádou.

„Podívej, Slíďa tě jde pozdravit," kývla máma k příjezdové cestě, kterou tvořily vyjeté koleje ve svěží zelené trávě.

Přivítání

Na začátku příjezdové cesty, přímo před velkými obloukovými vraty, seděla mourovatá zrzavo-bílá kočka a za ní se krčily čtyři prťavé, načepýřené obláčky.

„Mamí, Slíďa má koťátka!“ vyhrkla udiveně Terka. Neznělo to jako otázka, spíš jako překvapený výkřik. Skoro ani nepočkala, až máma zabrzdí, a už si rozepínala bezpečnostní pás a spěchala za těmi roztomilými načechranými hromádkami chlupů.

Ani si neuvědomila, že se přikrčila, když se pomaličku blížila ke kočce a jejím koťatům. Ta se choulila za svou maminkou a byla opravdu roztomilost sama. Jedno z nich bylo zrzavo-bíle mourovaté jako Slíďa, druhé bylo úplně celé zrzavé a třetí vypadalo jako andílek, bylo stejně tak bílé a roztomilé. A poslední z koťat, které se krčilo až u vrat, bylo také bílé a zrzavé mělo jen tlapičky a ouška. Vypadalo to, jako by mělo oranžové ponožky a takovou tu čelenku s oušky, kterou do školy nosily některé Terčiny spolužačky.

„Ty jsou ale rozkošný!“ zvolala Terezka a vrhla se ke koťatům. Chtěla si to bílé s rezavými tlapkami vzít do náručí, pomazlit se s ním a hladit ho tak dlouho, dokud by ji to neomrzelo.

Jenže kočičí máma na ni ošklivě zasyčela a ohnala se po ní packou.

„Beruško, nech je. Jsou ještě maličký a Slíďa se o ně bojí,“ pokárala Terku maminka, ale usmívala se u toho, protože i ji pohled na roztomilá koťátka rozněžnil.

Najednou se ozval skřípavý zvuk. Terka sebou škubla, jak se lekla, a když se otočila, kočka byla i s koťaty pryč. Jako by tam nikdy neseděla.

Skřípání vrat pokračovalo a mezi veřejemi se objevila vysoká vytáhlá postava s rusými vlasy a obličejem zbrázděným vráskami.

„Ahoj mami, tak už jsme tady!“ pozdravila maminka Terčinu babičku a pomohla jí rozevřít obrovská dřevěná vrata vedoucí do dvora.

„Zdržíš se, nebo meškáš a musíš jet?“ optala se babička Dobra a mávla na vnučku, která se opírala o plotek předzahrádky a snažila se vypátrat, kam tak mohla Slíďa zmizet. Kromě pečlivě vypletých záhonů červenajících se jahodami, obrovských zelených cuket a další zeleniny ale neviděla nic.

„Už musím, babi, promiň,“ pokrčila máma rameny omluvně a líbla svou matku na tvář.

„No jo, ty porád někam spěcháš," zakroutila hlavou Dobra, až se jí zrzavé vlasy rozevlály kolem obličeje jako malý ohňostroj. „A co ty, holka? Vždyť tam vystojíš důlek!" křikla na Terku přešlapující u auta.

„Tak se snad s babičkou přivítáš, ne?" otočila se na dceru maminka a nesouhlasně zakroutila hlavou. „Já nevím, co s ní je," pronesla omluvně směrem k babičce, která rozpřahovala náruč, aby se mohla s Terezkou přivítat.

„Holka, tys ale vyrostla! Čím tě to doma krmí? Hnojem?" vyhrkla Dobra a hned se zase otočila k mámě. „Počkej chvilu, dám ti aspoň vajíčka a nějakou zeleninu," křikla přes rameno směrem k mamince a pospíchala k otevřeným dveřím malého domečku.

„Ale mami, já nic nechci," pokoušela se nesouhlasit Terezčina maminka, ale věděla, že to nemá cenu. Babička už byla prostě taková. S ničím se nepárala, a když si něco vzala do hlavy, jednoduše to udělala.

„Však to bude hned, mám tady nachystanou bedýnku v přístavku," ozval se hlas z útrob domečku s křiklavě žlutou fasádou.

Ta by mohla od minuty učit, byla by jí plná celá škola, pomyslela si s úsměvem maminka, když pozorovala, jak se k ní řítí Dobra, v náručí obrovskou bednu plnou ovoce a zeleniny, na jejímž vrcholu se nebezpečně kymácela dvě plata s domácími vajíčky.

„Tak vezmi aspoň ta vejce, ne?“ hudrovala babička, zatímco pokládala bednu na zem. „Počkej, donesu ti ještě cukety, jo?“ dodala a ani nečekala na odpověď. Než máma všechno naložila do kufru auta, vynořila se Dobra ze zahrádky a v náruči třímala tři obrovské cukety, dvě zelené a jednu žlutou.

„Na, tady máš, a už kvaltuj, holka,“ rozloučila se s Terčinou maminkou a spěchala za vnučkou, která stála s hlavou sklopenou na dvorku.

„Tak ahoj, beruško, a užij si to tu!“ zavolala maminka a zamávala dceři. Nechtělo se jí za volant, nejraději by se za svou malou holčičkou rozběhla a pořádně ji objala, ale už viděla jen Terezčina záda mizející v babiččině domku.

Babička Dobra

„Určitě máš žízeň, Terezo," řekla babička Dobra, jakmile se za oběma zavřely vstupní dveře. „Naliju ti ovocnou šťávu." Nenechala vnučku ani nadechnout a už jí podávala domácí sirup z černého rybízu dolitý vodou z kohoutku.

„Ale babi," pípla Terka.

„No tak, napij se, pak půjdeme otrhat maliny a borůvky. Nejdřív si ale hoď věci vedle do pokoje, máš to tam uklizené," pokračovala babička, zatímco Terka popíjela šťávu, která jí vlastně ani nechutnala. Neměla ráda černý rybíz. Nebyla zvyklá na babiččiny husté, domácí sirupy.

Věděla ale, že by nemělo cenu babičce něco říkat, protože jiný než domácí sirup neměla. Odmítala kupovat ty z obchodu, když si z ovoce ze zahrádky mohla vyrobit vlastní.

Terka se cítila pod psa.

Smutná. A naštvaná.

Budu tady celý týden bez wifiny, s babičkou, která mi pořád říká Terezo, i když ví, že to nemám ráda, a budu jí muset od rána do večera pomáhat na zahrádce nebo u vaření. Ach jo.

Věděla, že ji má babička ráda, ale babi už byla prostě taková. Nikomu z rodiny nezdrobňovala jméno, dokonce i Terčině mámě říkala už odmalička Jarmilo.

Zajímavé ale bylo, že když mluvila o nějakých cizích dětech, těm říkala opravdu roztomile. Terezka se s tím smířila už dávno. Nedalo se nic dělat.

„Co tam stojíš jak boží umučení, vem si tu kabelu a ukliď si ji vedle do pokoje. A pak půjdeme na zahradu. Co je? Co se tak tváříš?“ chrlila babička slova jako kulomet. Poplácala vnučku po zádech a dodala: „Večer se podíváme na televizi, na jaký film budeš chtít, ano? A k večeři udělám jahodový knedlíky, ty máš ráda, ne?“

„Jo, mám,“ odpověděla Terka a odnesla si věci do pokoje. Chtělo se jí brečet a nejradši by do něčeho praštila, ale tím by všechno jen zhoršila.

„No tak pojď a nestůj tam jako tvrdý y,“ popohnala ji babička a už uháněla k zahrádce. Terka nechápala, kde babi tu energii bere. Byla jako takový ten králíček s baterkami, co vydrží věčně. Od šesti ráno na nohou a pořád v pohybu.

Doploužila se za ní a přidřepla si ke keříku obaleného záplavou obrovských modrých bobulí.

„Na, sedni si na štokrle," pokynula jí babička směrem ke staré rozvrzané stoličce. „A dávej je sem do mísy. Já budu trhat z druhé strany. A ber si i do pusy, však jich je tu dost," pobízela ji dál s ústy plnými sladkých plodů.

Povídala Terce o všem, co se ve vesnici stalo za dobu, kdy tu trávila s rodiči prázdniny naposledy, a protože to bylo už před rokem, čekala na Terku záplava novinek.

Dozvěděla se, kdo přišel o práci, kdo za ní naopak jezdí do blízkého městečka, kdo umřel a komu se narodilo dítě, s kým je zas rozhádaný starý Skořepa a že si sousedka Hálková pořídila psa.

„Můžeš si ho jít pohladit, je to takový prťavý jezevčík, mohl by se ti líbit. A Hálková bude ráda, když si s ní někdo popovídá. To víš, děti už má velké, jeden ze synů dělá advokáta až v Praze a dceru má myslím v Hradci," pokračovala babička dál v samomluvě.

Jak je možný, že ji nebolí v krku z toho mluvení, divila se Terka v duchu. Zprvu ji poslouchala jen na půl ucha, ale protože si Dobra nebrala servítky a povídala Terce to stejné, co by si vykládala se sousedkou na návsi, hltala za chvíli vnučka každé babiččino slovo.

„A starej Kyša, představ si, ten měl minulý týden obrovskej monokl pod okem! Dostal v hospodě židlí

do obličeje, protože si zase pouštěl hubu na špacír! A pak se bál domů, aby mu ta jeho nevynadala, že si zase dělá z lidí šoufky," zásobila ji babička novinkami a Terka se při té představě rozchechtala tak, že málem spadla ze stoličky. Prsty si začala protírat od smíchu uslzené oči a měla co dělat, aby neshodila misku z kameniny, už do poloviny plnou nasbíraných borůvek.

„Holka, tebe to nějak zmohlo," okomentovala její záchvat smíchu babička. „Hejkáš jako kobyla v posledním tažení," dodala tomu korunu a pak už se nahlas chechtaly obě.

Když se Terka konečně uklidnila, sama se začala ptát na malé holčičky paní Novotné, které loni v létě chodila hlídat.

„Holka, to je nadělení, před týdnem odjely kamsi do pryč na dovolenou a vrátí se prý až koncem července. I Vozarovic Verunka, co jsi s ní kradla žňovky u babky Novákové," zahrozila na vnučku z legrace vztyčeným ukazovákem, „nedělej, že nevíš, o čem mluvím, viděla vás Lucka, no, ta malá, od Lubinových, co teď půjde po prázdninách do první třídy, ta taky co neví, to nepoví…" Dobra chrlila takovou spoustu informací, až z toho šla Terce hlava kolem.

„A co Verča, je doma? Třeba zítra bych se za ní stavila," ptala se se zájmem Terezka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Vyšetřovatelka Terka – Záhada zmizelých koťat**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.